

Η Σαμαρείτισσα και η πρακτικότητα στη ζωή μας!

Ορθοδοξία / Θρησκευτική ζωή

Αθανάσιος Μουστάκης, Δρ Θεολογίας

Περίεργος ο διάλογος του Χριστού και της γυναίκας από τη Σαμάρεια. Σημαντικός, δυναμικός και, κατά κυριολεξία, αποκαλυπτικός.

Τα ιδιότυπα στοιχεία του εμφανίζονται από την πρώτη στιγμή. «Ου συγχρώνται Ἰουδαίοι Σαμαρείταις». Και μόνο που ξεκινά ο Χριστός το διάλογο ταραίζει τα ήθη της εποχής. «Δεν φτάνει που μιλά δημοσίως σε γυναίκα, αλλά αυτή είναι και Σαμαρείτισσα» θα σχολίαζε ο ευσεβής Ιουδαίος του καιρού Του.

Ο διάλογος φαίνεται να «σκαλώνει» από τα πρώτα σημεία του. Η γυναίκα, έχοντας ένα πρακτικό, θα λέγαμε, μυαλό φιλτράρει τα λόγια του Κυρίου μέσα από αυτή την πρακτικότητα: «Πώς θα μου δώσεις νερό αφού δεν έχεις ούτε κουβά ούτε σχοινί για να τον ρίξεις μέσα;»

«Μήπως είσαι ανώτερος από τον πατέρα μας Ιακώβ;»

«Κύριε δως μου να πιώ από αυτό το νερό, για να μη χρειάζεται πλέον να τρέχω κάθε τόσο στο πηγάδι!»

«Πού πρέπει να λατρεύουμε το Θεό; Στο όρος Γαριζίν ή στο Ναό της Ιερουσαλήμ;»

«Το ξέρω ότι θα έλθει ο Μεσσίας και θα μας οδηγήσει στην αλήθεια!»

Ο Χριστός αντιστέκεται σε αυτή την εμμονή στην πρακτικότητα, χωρίς όμως να παραβλέπει τα ερωτήματα και τις ανάγκες της γυναίκας.

Απαντά με συνέπεια σε αυτά, δίνοντας, όμως, μία άλλη διάσταση στην πραγματικότητα, την οποία η γυναίκα, αλλά και εμείς, την αντιλαμβανόμαστε τραγικά επίπεδη.

Θα λέγαμε ότι για τη γυναίκα τα πρακτικά προβλήματα απαιτούν πρακτικές λύσεις, ενώ για το Χριστό τα πρακτικά προβλήματα δικαιούνται πνευματικές λύσεις για να μας βοηθήσουν να ξεφύγουμε από τη χοϊκή τους προοπτική και να αποκτήσουν μία προοπτική αιωνιότητας.

«Όποιος πίνει από αυτό το νερό θα διψάσει πάλι. Όποιος πει από το νερό που θα του δώσω εγώ δε θα διψάσει ποτέ» όταν Του λέει ότι δεν έχει κουβά.

«Πήγαινε φώναξε τον άνδρα σου!» όταν σκέφτεται ότι πλέον δεν θα χρειάζεται να τρέχει κάθε τόσο στο πηγάδι.

«Πίστεψέ με, έρχεται η ώρα που ο Θεός δε θα λατρεύεται ούτε στο όρος ούτε στο ναό!» στην ερώτηση σχετικά με το που πρέπει να λατρεύουμε το Θεό.

«Εγώ είμαι που σου μιλάω!» της λέει στην παρατήρησή της ότι ο Μεσσίας θα οδηγήσει το λαό του Θεού στην Αλήθεια.

Σιγά-σιγά, χωρίς να την αποπάρει, χωρίς να την προσβάλει την οδηγεί σε μία άλλη στάση απέναντι στα πράγματα. Τη βοηθά να κατανοήσει ποιος είναι. Μάλιστα, η γυναίκα φτάνει πολύ κοντά στο να καταλάβει την ταυτότητά Του. Είναι έτοιμη να δεχθεί την αποκάλυψη για τη μεσσιακή ιδιότητα του συνομιλητή της και Εκείνος δεν διστάζει να της την προσφέρει.

Για μία ακόμη φορά, ο Χριστός μας παίρνει από το χέρι και λίγο-λίγο, βήμα-βήμα, μας οδηγεί στην αλήθεια.

Αν το καλοσκεφτούμε, όλη η πορεία του Χριστού στη γη, αλλά και η Ανάστασή Του, είναι ένας αγώνας Του να μας οδηγήσει σε μία άλλη σχέση με την κτίση, με το συνάνθρωπο, με την ασθένεια, με το θάνατο, με την αμαρτία, με το Θεό.

Προσπαθεί να πλουτίσει όλες αυτές τις σχέσεις μας με την προοπτική της αιωνιότητας. Να μας απεγκλωβίσει από ψευτοδιλήμματα που μας φθείρουν (π.χ. «πού πρέπει να λατρεύουμε το Θεό;») και να μας οδηγήσει έτσι ώστε η λατρεία προς το Θεό και, ευρύτερα, η σχέση μας μαζί Του να προσδιορίζεται από δύο παραμέτρους: τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος και τη συναίσθηση της Αλήθειας, την οποία Αυτό μας οδηγεί.

Μόνο τότε οι, κάθε είδους, σχέσεις θα γίνουν αυθεντικές, καινές, αιώνιες και θα μπορέσουμε να δούμε τον έτερο, τον πλησίον, μέσα από μια άλλη οπτική γωνία, αυτή της Ανάστασης και της χάριτος του Αγίου Πνεύματος.

Νερό, λοιπόν, και από τη Σαμαρείτισσα και από το Χριστό! Ποιο διαλέγουμε;

Ας αφήσουμε το Χριστό να μας «πάρει από το χέρι» και να μας οδηγήσει στην υπέρβαση της πρακτικότητας, που διακρίνει το σύγχρονο άνθρωπο.

Αν Τον εμπιστευθούμε, όπως η αγία Φωτεινή, τότε θα ξεδιψάσουμε μια και καλή!

Χριστός ανέστη!

<http://bit.ly/12lvjCG>